

3^ο ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ 11^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΒΑΛΑΣ

Τα παιδιά θα παρουσιάσουν στο Συμπόσιο το παραμύθι

«Τα προβατάκια και το χορταράκι της θάλασσας»

Μια φορά και έναν καιρό στον πλανήτη Γη ήταν ένας όμορφος, πανέμορφος Βυθός. Ένας βυθός σαν αυτόν των ονείρων μας (πλέον): είχε από όλα τα ζωντανά της θάλασσας. Μεγάλα ψάρια μα και μικρά. Όμορφα χρώματα σαν πίνακας ζωγραφικής που έφτιαχναν κυρίως τα φύκη. Απίστευτοι συνδυασμοί σχεδίων και χρωμάτων που ούτε ο καλύτερος φωτογράφος ή ζωγράφος δε μπορούσε να σου δείξει αν δεν τα έβλεπες ζωντανά στη θάλασσα.

Αυτός ο πανέμορφος κόσμος λοιπόν ζούσε για εκατομμύρια χρόνια χωρίς να ενοχλεί τον άνθρωπο (ίσα ίσα του πρόσφερε πολύτιμη τροφή) σε ηρεμία. Υπήρχε άφθονη τροφή για όλα τα ζωντανά του θαλάσσιου αυτού μαγικού κόσμου. Στο τέλος της τροφικής αυτής αλυσίδας βρισκόταν ο γλυκούλης αχινός (τον οποίο είχαν σα πολύτιμο μεζέ πολλά θαλάσσια όντα). Αυτός με τη σειρά του είχε σαν τροφή τα φύκη.

Όμως με το πέρασμα των χρόνων ο άνθρωπος που τίποτα δεν αφήνει σε ισορροπία στον πλανήτη έπαψε να προσέχει πόσα και ποια είδη θαλασσινών έπιανε σ' αυτόν τον παραμυθένιο Βυθό και σιγά σιγά ψάρευε (χωρίς πάντα να τα χρειάζεται) πρώτα τα μεγάλα ψάρια. Όταν είδε ότι εξαφάνισε αυτά έπιασε και τα μικρά. Μετά τα χταπόδια, τις σουπιές και τα καβούρια. Και δεν σταμάτησε μέχρι μια μέρα ο βυθός άδειασε από ζωή.

Μόνο ο καημένος ο αχινός έμεινε αφού δεν υπήρχε κανένα θαλασσινό να τον φάει. Επίσης έμειναν τα πολύχρωμα φύκη, η τροφή του. Γέμισε λοιπόν ο Βυθός και μαύρισε ο τόπος όλος από γλυκούληδες αχινούς που στην αρχή ήταν μες στη χαρά που έμειναν μόνοι, άρχοντες του βυθού χωρίς αντιπάλους.

Όλη μέρα και νύχτα (και τη νύχτα ακόμη πιο πολύ) έτρωγαν και μασουλούσαν το αγαπημένο τους φαγητό: τα φύκη. Τρώγαν και γλεντούσαν και γέμιζαν τις κοιλίτσες τους με θρεπτικά από βιταμίνες φύκη.

Όμως ξαφνικά ένα πρωί μετά το φαγοπότι της νύχτας: «Ωωω τι απογοήτευση! Τι άσχημη εικόνα!!!» ο Βυθός είχε αδειάσει και από τα φύκη, αφού τα είχαν φάει όλα. Από τον τρόπο τους έγιναν... κάτασπροι. Τι θα έτρωγαν τώρα? Πως θα ζούσαν?

Ο μαγικός πανέμορφος πολύχρωμος και γεμάτος ζωή βυθός είχε... μαυρίσει (έμειναν μόνο οι αχινοί).

Φυσικά πολύ γρήγορα πέθαναν και οι αχινοί αφού δεν είχαν τροφή τα αγαπημένα τους φύκη. Μετά από όλα αυτά βέβαια πολύ πολύ αργά πλέον κατάλαβε ο ...ζημιάρης άνθρωπος τη ζημιά που είχε κάνει: εκτός του ότι εξαφάνισε τόσα πλάσματα δεν είχε και ο ίδιος τίποτε πλέον να φάει θαλασσινό. Τι καταστροφή! Η θαλασσινή τροφή δεν αντικαθίσταται από καμιά άλλη τροφή!!

Δυστυχώς σ' αυτό το παραμύθι δε ζήσαν αυτοί καλά (τα φύκη και όλα τα ζωντανά) και έτσι ούτε εμείς οι άνθρωποι καλύτερα! Όμως: αν από σήμερα προσέξουμε, φροντίσουμε και αγαπήσουμε τον κόσμο του βυθού που ξεκινάει από τα άκακα και ευεργετικά φύκη τότε στο χέρι μας είναι να αλλάξουμε το τέλος της ιστορίας και να γίνει πάλι ο Βυθός των Ονείρων μας. Για τα ζώα, τα φυτά της θάλασσας για τον Άνθρωπο.

Του δασκάλου Δημητριάδη Συμεών για τα παιδιά της 1^{ης} τάξης του 11^{ου} ΔΣ Καβάλας, για το 3^ο Εκπαιδευτικό Συμπόσιο Φυκολογίας

Ζωγραφιές παιδιών με αντικείμενο τη Θάλασσα και τα Φύκη!

